

Levélhullás

A miénktől eltérő véleményeket is közöljük, de nem adunk helyet olyan szélsőséges észrevételeknek, amelyek fölösleges indulatokat keltenek és szükségtelen konfrontációhoz vezethetnek. A leveleket általában rövidítve – az ilyenkor elkerülhetetlen javításokkal –, szerkesztett formában adjuk közre.

Horváth Béla úrnak,
országgyűlési képviselő
Budapest

Engedje meg, hogy a 168 óra III. évf. 3. számában megjelent levele végén leírottakkal kezdjem válaszom. Azt kérde, „mi célja volt Önöknek” – mármint a lap főszerkesztőjének és munkatársainak – levelem közlésével? Egy szóval válaszolhatnék. Szerény személyemről csak annyit, hogy 1933 óta írok több szak- és napilapban, s mindig csak az igazat, a teljes igazságot írtam és írom. Emiatt 1956-ban megjárta Kistarcsát is.

Őn magára vette a levelemben írottakat? Sajnálom. Hogy írhattam volna önről, mikor nem is ismerem. De haladjunk sorjában. Csurka Istvánt nagyra becsülöm nemcsak mint író, de mint őszinte, szókimondó – ami a szívén, az a száján és a tollán – politikust is, aki váteszként érezte azt, amit én a levelemben leírtam. Jövőbe látó!

Ha már annyira kíváncsi – bár a szóbeszéd azt tartja, hogy „kíváncsi ember hamar megöregszik” –, leírom, hogy a Kereszténydemokrata Néppártnak voltam a XII. kerületben a szervezőelnöke. A megbízást dr. Keresztes Sándortól, a párt akkori elnökétől kaptam. Nyolc személyt osztottak be hozzám, de érdemi munkát csak kettő végzett. Ezért kellett nekem egy héten keresztül reggeltől estig szórólappokat kihordanom. Elhíheti, sziszifuszi munka volt.

Végül eljött a nagygyűlés ideje. Összeállítottam a műsort. Kijelöltem és felkértem az előadókat. A kerület tanácssterme megtelt az érdeklődőkkel. Az előadók közül egy jelent meg csupán. A másik – közbejött akadály miatt – nem tudott ott lenni. Az elnök pedig – bár jóval a gyűlés előtt egyeztetettük az időpontot – elmaradt. Ez engem annyira felbosszantott, hogy a nagygyűlésünket követő értekezleten visszaadtam a megbízólevelem és lemondtam addig viselt tisztségeimről.

Ami pedig a „nem ilyen lovat akartam”-at illeti, engedje meg, ez maradjon kettőnk titka. Elégedjen meg azzal, hogy ebben ön nem érdekelt.

Sajnos, szavazáskor a sok rossz közül a kisebb rosszat választottam, így önre szavaztam.

Ami pedig az „élvezni” szót illeti, én azt idézőjelbe tettem. Az eredeti példányon így szerepel.

Szeretném hinni, hogy illetően válaszom kielégíti.

Tisztelője:
Szabó Miklós

Tisztelt Szerkesztőség!

Tudomásul veszem figyelmeztetésüket, mely szerint „a műsorokban elhangzott riportokat, interjúkat csaknem szó szerint közöljük, meghagyva az élőbeszéd fésületlenségét”, de azért az mégis túlzás, hogy fésülés helyett összegubancolják nem létező hajamat, majd gubancá gyűrve a torkomba tömik. Azt sem helyeslem, ha a pilisemet ondolálják.

Szenási Sándorral beszélgetve felhasználtam Lator László hasonlatát: egy magyar bármilyen kiválóan tud is németül, csak sejtethi, miként élvezi egy német versbarát Goethe valamelyik versét, ahogy egy férfi is csak sejtethi, mit éreznek a nők élvezés közben.

A 168 órában eme okfejtés helyett a következő mondatot találtam. „Egyszer Lator László megjegyezte: ő nagyon jól tud németül, egy Goethe-versnek minden árnyalatát érti, de egy német úgy olvashat Goethét, ahogyan egy nő élvezni képes.” Azt jelenti ez a mondat, hogy a németek sikoltozva olvassák legnagyobb klasszikusukat? Vagy – amennyiben interjúm szerkesztője csupa csüggesztő tapasztalatra tett szert a testi szerelem területén – hideg közönnnyel, merő kötelességtudásból? És mi köze Lator László nyelvtudásának a németek Goethe-recepciójához?

Elképzelhető, hogy nem fejeztem ki magam elég kecsesen, talán félreérthető is volt a mondatom, de ilyen bodorítást mégsem érdemeltem! Kérem, közöljék ezt a helyreigazítást, mert addig alig merek kilépni az utcára, ahol bárki kinevethet: Lator László, Goethe, a nők, továbbá nemre való tekintet nélkül figyelmes olvasóik népes tábora!

Eörsi István

Tisztelt Mester Ákos Úrnak!

A 168 óra január 19-i adásának témáival kapcsolatos két problémámban szeretném kérni kérdéseimre válaszát.

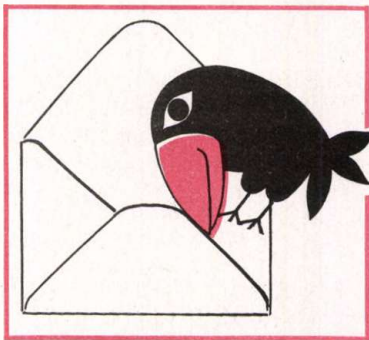
1. „Levéltitok”

Főnökünk, a kutatási igazgató, mindenkinek minden levelét, postáját kibontja, elolvassa, utána szignálja ki az illetőnek. Akkor is, ha névre jön, akkor is, ha a cég neve nem is szerepel a borítékban. Ilyen módon nemrégiben még egy nevemre küldött, gyászkeretes borítékban lévő gyászjelentést is felbontott, s elolvasás után adott tovább. Joga van-e mindehhez?

2. „Postabontás-vámellenőrzés”

Volt anyósom az unokájának Németországból időnként küld két kiló alatti kiscsomagot. Rendszeresen előfordul, hogy az értékesebb darab hiányzik belőle. Nehéz más feltételezni, mint hogy a vámellenőrzés során történik, enyhén szólva gondatlanság. Legutóbb ilyen módon egy dzseki és két tábla csokoládé hiányzott az egyébként tartalomjegyzékkel is kiegészített csomagból. Reklamációnak nincsen helye és módja. A vámkezelést kellene tisztább körülmények között végezni. A címzett mit tehet ilyen esetben?

Nagy Árpádné dr.
1026 Bp., Pasaréti út 15.

Kedves 168 óra!

Tárgy: Levelek felbontása.

Idevágó riportjukhoz kiegészítésül tájékoztatom önöket, hogy ott, ahol a leveleket felbontják, lopnak is, legalábbis a levélfeldolgozó üzemben (szószörnyeteg, vajon ki találta ki?).

Ma is érvényes, régi és ostroma rendelkezés szerint a külföldiekkel folytatott bélyegcserét a vámhivatal közbeiktatásával kell lebonyolítani.

A beérkező leveleket a fenti üzemben felbontják, ellenőrzik, az van-e a borítékban, amit a mellékelt specifikáció feltüntet, nyilvántartásba veszik az értékeket, majd hivatalos pecséttel hitelesített vámszalagokkal lezárják a borítékot és így továbbítják a címzettnek. Ha van türelmük, érdekes tanulságokkal szolgál a másolatban csatolt levelezésem, mellyel megpróbáltam elérni, hogy nyomozzák ki, hogyan tűnt el több ezer forint érték a küldeményből. A Mabéoszban (bélyeggyűjtők szövetsége) többen is elmondták, hogy mások bélyegeit is lopják.

Az is kiderült, hogy a vámeljárást a vámhivatal albérlésbe kiadta a postának, pecsétjével és egyéb vámolásmódszerekkel egyetemben. (Ezen a címen igyekszik lerázni magáról a felelősséget.) Nem sérti ez az alkotmányt?

Dr. Tanay György
1041 Bp., Dessewffy u. 7.

Tisztelt Szerkesztőség!

Az 1991. január 15-i számukban megjelent a „Kártérítés a holocaust áldozatainak” című cikk.

A cikkben felsorolt összeget a Magyar Köztársaság a maga szája íze szerint osztotta szét. A mellékelt levél, amit Hessisch Lichtemau-ból kaptam, Kohl kancellár úr válaszlével tükrözi. Ennek a levélnek másolatát november 28-án bevittem a Kürt utcába, majd egy példányt eljuttattam a hitközséghez, egy példányt pedig az egyik képviselő úrhoz.

Tagadom, hogy hatszázezer magyar zsidó esett áldozatul a vézskorszaknak. Én is tudok olyan családokról, sőt olyan egyedülálló személyekről is, akiknek a neve nem került a mártírtáblákra.

A sok szenvedés után hazatért zsidóság, akik a nem létező otthonukba tértek vissza, vagy harminc kilogrammal, az üres zsebükből maguk állították fel az emléktáblát, és írárták fel szeretleik nevét. A magyar hatóság egy fillérrel sem járult hozzá, holott az itt maradt holminknak csak hűlt helyét találtuk.

Mire nővérem és én 1945 októberében hazatértünk a szovjet fogságból, az emléktábla már állt.

Akik életben maradtak, azokról a már hazatért hozzátartozók a rádióból értesültek, főleg azokról, akiket amerikaiak szabadítottak fel.

Mi is amerikaiak alatt szabadultunk, Wurzenben. Ők visszavonultak és a város szovjet fennhatóság alá került. Így kerültünk szovjet fogságba vagy ezren. Abban a hitben voltam, hogy az Antall-kormány disztingválni fog. Nem tévedtem, „disztingvál”.

Mert nem voltak sem nyilasok, sem keretlegények a munkaszolgálatosok mellett, akik az agyonverést és a kikötést alkalmazták, miközben vödörszám zúdították rájuk a vizet 30-40 fokos hidegben és még azt is megkivánták, hogy eközben kukorékoljanak.

Mellettünk sem voltak sváb SS-legények. Ez egyesek szerint csak kitalálás, sőt többen jöttünk vissza, mint ahányunkat elvittek. Bárcsak a negyvenéves anyám sorsára jutottam volna, nem érne utólag ennyi szenvedés.

Öz. Tóth Sándorné Links Anna
1068 Budapest, Szondy u. 90. I. 6.